Ч. 81 (12.447). Львів, субота 12. квітня 1930. Opłata pocztowa zapłacona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло", Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 27·50 „
Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

У 10-ліття смерти
Наталії Кобринської
піонірки визволення української жінки, відбудеться дня 13. квітня 1930 р. в 12-ій год. в пол. в салі Укр. Бесіди
СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ
на яку запрошує Українську Громаду
Союз Українок у Львові.
ПАНАХИДА за Покійну відбудеться дня 12. квітня 1930 р. в 9. год. рано в церкві Успенія Пр. Д. М. (Волоській) при вул. Руській. 1812 2—2

Перед присудом...

Львів, 11. квітня 1930.

I.

Великий харківський монстр-процес проти 45 обвинувачених членів „Спілки Визволення України" зближається до свого трагічного кінця. Так зване доказове поступовання вже покінчене. При слові комуністичні прокуратори, що домагаються для всіх підсудних кари. Один з них, а саме представник державної прокуратури Михайлик домагається кари смерти аж для 21 обвинувачених. Від моменту, коли на салі харківської опери, в якій відбувається суд, прогомоніли ці страшні слова Михайлика, пронісся понад усю українську землю чорнокрилий демон тривоги й жаху. Кожне українське серце затріпотіло на цю жахливу вістку, кожне відчуло біль на згадку про епільоґ тієї великої траґедії, в якій провідні діячі національної української культури, активні репрезентанти ідеї національного визволення можуть втратити життя від комуністичних куль.

Останні дні харківського процесу проходять серед виїмково важкої та невиносимої атмосфери не тільки для обвинувачених, що відчувають над собою подих смерти, але й для всіх національно настроєних громадян на широкій українській землі. Бо коли в салі суду запанував уже настрій кровожадности серед прокураторів, суддів і глядачів, то харківська комуністична вулиця, „оживлена" маґічною паличкою ДПУ (чеки) клекотить від „невдоволення", що комуністичні прокуратори, мовляв, за „ласкаві", за „толерантні", коли домагаються смерти тільки для 21 обвинувачених. Вона, ця безвольна, тупоумна комуністична вулиця, домагається кари смерти для всіх 45 обвинувачених. Чим більше крови, тим для неї краще, бо більше емоції, більше нагоди для заспокоювання садистичних нахилів.

Комуністична вулиця не питає: чому і за що судять 45 українських провідних діячів, так само, як не цікавиться тим, ким є ті, що мають впасти жертвою диктаторського режиму та закрівавити арену комун. ігрищ з українськими національними ідеалами, свободою слова й думки. Ця сама комуністична вулиця, що робить усе по вказівкам чекістських аранжерів, нічого не аналізує, нічого з нічим не порівнює, бо вона — сліпе знаряддя, що має „ілюструвати настрої пролєтаріяту".

Коли в кожній майже конституційній европейській державі комуністи, що прямують явно до державного перевороту, мають свободу орґанізації, свободу слова й думки, то в державі комуністичного режиму навіть тих, які в думках не погоджуються з комуністичним світоглядом, або які в літературі зберігають невтральність у тому напрямі, що не звеличують у мистецьких творах комуністичної диктатури так само як і ніякого іншого режиму, — кваліфікується як ворогів пролєтаріяту, зрадників революції. Словом як контрреволюціонерів, гідних тільки крісової чи револьверової кулі.

Але як харківські судді й прокуратори так і чекісти — спеціялісти від провокації та кривавого терору, повинніб собі раз усвідомити, що револьверова чи крісова куля не є ніякою зброєю у боротьбі з ідеєю. Куля і револьвер можуть загнати ідею в найдальші закамарки душі, можуть її увязнити, замкнути її на деякий час вихід на світ, але ніколи не можуть ідеї вбити.

Обвинувачені в харківському процесі це репрезентанти великої ідеї національного визволення, носії національного світогляду і національні українські діячі. Їх можна стріляти як собак, що зрештою комуністи робили вже масово, особливо в літах громадянської війни, але ніколи разом з ними не можна усмертити тих ідей, за які вони віддадуть життя.

Наш білянс.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 5. квітня 1930.

Вже найбільше побіжний погляд на пляновану програму останньої осінньої бюджетової сесії та на реальні її висліди яскраво доказує, що загальні умови праці підчас цілої сесії були настільки ненормальні, що сама ця ніби „звичайна" сесія була дійсно своєю атмосферою і всіми своїми перипетіями зовсім „надзвичайно" ненормальна, і що тому з того погляду належить оцінювати й її підсумки.*) Це торкається у цілій основі також реальних підсумків діяльности Української Парляментарної Репрезентації підчас останньої сесії.

Ми вже виказали, як то польські парляментарії, з ласки президентського декрету про відложення сесії і двох кабінетних кріз, фізично не мали часу занятися такими справами, як — господарська кріза, реформа податкової системи, закордонна політика держави... Ми виказали, як в істнуючій підчас минулої сесії наелектризованій атмосфері навіть ті справи, котрі були стрижнем сесії, кінець-кінцем вийшли покалічені й повикривлювані (бюджет, конституція). Коли хочемо бути обєктивні, то мусимо признати, що ці 2 з половиною місяці, в яких „працював" сойм, були якнайбільше непригожі під полагоджування справ національної політики.

Національна проблема, чи пак „справи національних меншин", це взагалі така непопулярна в польських масах і така невдячна для польських політиків тема, що вони її завжди досіль минали й минають, не будучи психічно підготованими занятися нею. Це прецінь давно відома тайна 11-тилітньої провізорії, яка панує у польській державній національній політиці й тайна монополю ендеків (а нині по ендецьки думаючої та настроєної частини „санаційного табору), які єдино цією політикою займаються: ніхто інший із поляків займатися нею не має охоти. Отже цілком зрозуміло, що тим паче підчас останньої сесії, підчас шаліючої боротьби за устрій і владу в державі внутрі самого польського політичного табору, національна політика зійшла геть на задній плян і все те, що з національною політикою мало щось спільного, було вирішуване по думці єдино в цій справі активної групи — ендеції, чи пак тієї по ендецьки думаючої і настроєної санаційної групи, яка здобула собі в ББ. рішаючий у цій ділянці вплив.

Таким робом ані один із українських законопроєктів (внесків), який мав би сутнє значіння, не прийшов взагалі на денний порядок пленарних засідань сойму. Таким теж робом усі буквально поправки, зголошувані представниками Української Парляментарної Репрезентації при розгляді бюджетового преліміяра на рік 1930/31, були більшістю голосів польської правиці і ББ. відкинені. Факт, що за відкиненням тих поправок, що вставляли до бюджету означені суми на українські культурні й господарські цілі, голосували і такі польські партії, як ППС, „Визволєнє" і Стронніцтво Хлопске, можна пояснювати собі різно: 1) що все одно — ліві чи праві — настільки просякли ендецькою ментальністю відносно українців, що коли йде конкретно мова про права, про гроші, а не пуста декламація, — тоді в рішаючий момент завжди „ліві" „доскакують" до „правих", або — взагалі усуваються з терену дискусії, залишаючи поле „правим"; 2) що в усіх польських партіях істнує нехіть до полагоджування всяких актуальних національних болячок при бюджеті і 3) що польські ліві соймові клюби лякалися в останніх місяцях гірше, ніж колинебудь, стягнути на себе „одіюм" „опікунів ворожих польській державності елементів", — лякалися демагогічних атак збоку ендеко-санації. Факт фактом, що в останній сесії ми бачили зворушливий єдиний польський фронт від ППС він партії „центра" і ББ до ендеції, в ідеальній гармонії, відкидаючий мовчки, без дискусії, усі найпримітивніші українські вимоги.

Таким робом український білянс конкретних здобутків за останню соймову сесію безумовно неґативний. Жадних конкретних уступок не здобуто. Все осталося по старому, — у трьохміліярдовому бюджеті не фіґурують позиції на українську культуру й народне господарство, надалі обовязує утраквізаційний шкільний закон, не зрушена з місця справа українського університету, надалі панують у „Народньому Домі" п. Бачинські, надалі український нарід позбавлений в офіціяльній термінольоґії свого національного імени. Тому, коли хто думав і вірив, що Українська Репрезентація, увійшовши до польських законодатних палат, усі ці болячки усуне, що вона переведе в усіх цих і багато інших справах ревізію польського законодавства й істнуючої польської „дійсної дійсности", і що все те зробить негайно, протягом одного-двох років перебування у Варшаві, то може справедливо на Українську Парляментарну Репрезентацію ремствувати, вдоволяючися повищим ствердженням голого факту.

Однак дозволимо собі сказати, що такий, наведений у своїх надіях критик, виявив би тоді жалюгідний примітивізм своїх поглядів на політику й тактику Української Парляментарної Репрезентації. На цю тему — варта висловити кілька окремих уваг.

І. Кедрин.

*) Цей допис тісно вяжеться з дописом п. н. „Білянс", поміщеним на передовому місці в „Ділі" з дня 9. ц. м. — *Прим. Ред.*

З приводу процесу в Харкові.

I. Від війни до революції.

Від Редакції. У звязку з процесом „Спілки Визволення України" в Харкові публікуємо міркування Вп. проф. д-ра І. Свєнціцького, в яких він гостро осуджує комуністичний терор. Одначе при тім зазначуємо, що з його сутоіндивідуалістичним світоглядом, який має в собі немало первнів анархізму, не погоджуємося. У статті не змінено авторового стилю і деяких питомих йому фраз, аби не нарушувати через те його думок.

Коли у вересні 1914 р. Східну Галичину заняли російські війська, а політична поліція і жандармерія стали скрізь слідити й дошукуватися шпіонажі в користь Австрії, тоді, здається, не було ані одного навіть тільки підозрілого в українстві дому, якого царські жандарми й поліцисти як слід не перетрусилиб. Було тоді чимало арештів, заслання і всякої муки людям дійсно неповинним ні в чому.

В той-же час по всій Австрії мучилися за тюремними решітками і за густою сіткою кільчастого дроту тисячі простодушних громадян, що в наівности своїй вірили в конституційне право громадян на волю переконання. А скрізь мучилися люди скорбію за своїми найближчими та думкою за завтрішній день. Так, з вибухом війни запанували між людьми велике горе й гірка мука.

Але були серед мас отсих безталанних сіромах, десь на самих низах та в підпіллю збірної душі живі — течії — надії на свободу віри в побіду якоїсь правди та любови майбутньої радости. Тим-то проти прав усякого рахунку правдоподібности повстав був на початку російсько-австрійської війни курінь Українських Січових Стрільців, що з австрійського боку виступив проти російської армії за волю України. А що в порівнянні з національними успіхами українців-галичан українці в Росії були куди в гіршому положенні, то нічого дивного, що серед УСС горіло велике завзяття поконати Росію і дати Україні ге найменше своїх прав у конституційній Австрії, що булоб безперечно найбільшим досягненням українства в царській Росії. Проте всім ясно було, що австрійська конституція на російській Україні — це самостійність її. Був це час змагання конституції з абсолютизмом.

В тому-ж самому часі йшли відомі наради в російській державній думі. Глядали за причинами тяжкої поразки й ганебного відвороту на яких 500 кільометрів узад від грудневого фронту 1914 р. Тоді в часі війни у неконституційній Росії заговорили так різко про всі державні й воєнні справи, що благочестиві громадяни конституційної Австрії — представники найвищих кругів її інтелігенції в російському полоні — всі в один голос стверджували, що австрійська цензура навіть за мирного часу не пропустилаб таких різких висловів і осудів діяльности правительства.

Міжтим австрійські суди судили „держ. зрадників" — вихоплених зпоміж усіх своїх народів. Одних вішали на основі дуже скороченого капральсько-офіцерського суду на придорожних деревах; другі на основі доносу аґентів „К.-Штелле" за присудом упрощеного воєнного суду повисали на приписовій шибениці; а ще інших підстрілювали й вішали без свідків і без суду на основі одного підозріння в зраді, шпіонажі і т. п. Цю кривду ділили всі, а теж і маляри та турки, що навіть місцевої мови не знали.

Прочитуючи сьогодні отсі короткі, таємні записи про страхіття того недавного жорстокого часу, ми дивуємося, що про все те і слізу немає серед похвальних голосів монополізованої воєнним урядом Австрії преси. А ми, примусові свідки російської дійсности 1914—17 рр., мусимо признати морально-громадянську вищість великої частини російської преси навіть консервативного напрямку часу війни над одночасною австрійською. Такий уже закон життя, що людина жахається всякого страхіття й гидиться ним.

—o—

Почалась російська революція довгою затяжною боротьбою організованого політичного підпілля з представниками влади. В обох столицях Росії і в столицях національних територій ішли один за другим акти політичної пімсти, а за ними політичні процеси, засуди, підземні казамати, заслання, розстріли й шибениці... Але вся ота політична діяльність підпілля могла виявитися тільки при ідеольогічній співпраці свідомої політичних свобід частини суспільности. Тим-то все передове громадянство кожної нації було на стороні постійної скритої революції. Без ідейного співробітництва вольних творців російської літератури, без вічного полумени активного протесту творців мистецтва й науки, без загального співробітництва верхів інтелекту і споживників та носіїв ідей законної ворохобні і благословенної боротьби з неправдою і насильством — не булоб революції в Росії та її... здобутків і... сучасних наслідків.

Здобутком революції, завдяки довголітнім діячам національного підпілля, було пробудження в масах діяльної самосвідомости і зрозуміння широкими колами суспільности ваги культурної праці. За цим прийшов національний підйом, на стрічу якому мусіла піти всяка націоналізація, отож і українізація та білорусизація. „Уряд революційного селянства і робітництва" мусів приступити до виконання свого чи не найлекшого й найдешевшого завдання.

Одначе за сучасні гіркі і прегіркі наслідки революції — за тісноту обивательського мешкання; за рабський побут живих людей з непевним завтра; за нищету, голод і холод бездомних; за невміння неосвіченої маси некваліфікованого робітництва і темного селянства шанувати матеріял і час у боротьбі з простором; за нерозумну й нерозсудну ревність верхів; за вічно голодну захланність наємців-прислужників; словом — за всі гіркі досвіди невгаваючої революції морально винні таки її колишні, сучасні й майбутні носії і прихильники.

У світі нема ніякого придбання без витрати, удачи без невдачи, життя без смерти. Сталося те й тут. Культурно-національні здобутки революції рівноважаться сьогодні тяжкими наслідками матеріяльної скрути революційної доби, а ідеольоґи народньої і національної революції опинились на дні життя.

Так. Отсі сто тисяч передвоєнного підпілля російської держави, що постійно від віків піддержували законну таємну боротьбу з насильством і самоправством істнуючої держави, що о-

Нова стаття Сталіна.

Сталін помістив у „Ленінградській Правді" нову статтю, в якій зазначує, що спроба насильної колективізації закінчилась невдачою тому, що при переведенні колективізації комуністи допускались ріжних зловживань і то не тільки супроти „кулаків", але і середняків. Сталін пише: „Колективні господарства створені скоро, почали скоро розпадатися і навіть ті селяни, які ставились до „колхозів" прихильно, тепер відносяться до них ворожо". Насильна колективізація розчаровує пролетаріят і веде до незгоди зі „середняком", до дезорієнтації бідноти і вкінці до скріплення „кулаків" й упадку авторитету комуністів. Сталін закликає комуністів, щоби вони мали відвагу признатись до помилок і завернути з хибного шляху. Боротьба із „кулаками" є конечна і на місце господарств „кровопійців" і „павуків" треба завести комунізм, але методи колективізації треба змінити і темп злагіднити. В томуж числі „Ленінградської Правди" поміщений декрет радянського уряду про злагіднення колективізації.

Панґальос засуджений.

З Атен пишуть, що дня 8. ц. м. окремий суд, зложений зі сенаторів і послів, засудив б. диктатора, ґенерала Панґальоса і його міністра Воґопульоса на 2½ року вязниці та на втрату всіх горожанських прав за надужиття своєї влади. Панґальосові почислено 2 роки слідчої вязниці, так що за пів року він вийде на волю.

о. М. Р. ЦУРКОВСЬКИЙ.

Пластуни -- нова молодь.

Присвячую найдорожчим новикам, синови Романови і доням Вірі та Надії.

Для Пласту. — Памятка бувальщини. -- До пластового табору.

Небагато літ життя за собою має Пласт у нас; всього 17. Молодь I. академічної ґімназії у Львові заснувала його в себе в 1912 р. Отже недовго він істнує в нас, а вже лишає слід за собою. Деякі члени пласту із шкільної лавки перейшли вже у життя і як дисципліновані члени суспільности ширять серед неї його ідею та для неї працюють. І чимраз більші круги нашої молоді захоплюються ідеєю Пласту, по пластовому думають і по пластовому жиють.

Молоді люди, що виходять із наших шкіл, це звичайно молодь, що за першою невдачею зражується, від життя вижидає Бог зна що, а коли тверде життя замість вигод приготовляє їй невдачі і прикрі несподіванки, тоді вона нарікає на всіх і забуває, що причиною всього лиха звичайно вони самі... Нарід складається із одиниць і причиною неодного лиха таки сам нарід. І це звичайно загальне явище, що із наших шкіл, з яких повинні виходити найкращі люди і патріоти, не всі такі виходять; куди кращі нераз виходять із чужих шкіл. Яка причина в цьому?!

Як одну з причин можна навести таку: Наш нарід за мало ваги привязує до Пласту і недоцінює його як слід. Цілком сміло можуть наші пластуни нашому громадянству поставити питання: „чи не матиме весь нарід, отже й кожна його одиниця користи з того, як з української молоді виросте в Пласті сильне, здорове покоління, яке розуміtиме як слід свої обовязки супроти власної суспільности і людства, вмітиме бачити і передбачувати небезпеки й боротися з ними, матиме вироблені змисли, освічений ум і для якого ніяке діло потрібне громадянству не буде чужим.

Інші народи вже давно зрозуміли, що таке Пласт і яка сила в ньому криється, але така вже наша доля, що ми за іншими народами волочимось черепашиною ходою і щойно задумуємось про потребу Пласту, а дехто навіть не здає собі справи в чому його сила. І тому не дивниця, що в нас панують, як каже один із піонірів Пласту: „національна конкуренція, боротьба, заздрість, ненависть, злоба, обманство" і т. д. Але все те мусить колись уступити місця пластовій ідеї: правдивій, заслуженій, власним трудом здобутій силі, божеській красі, мудрій обережности і ґеніяльній бистроті ума, однак покищо виходить таке, що пластовою ідеєю могутніють сусіди України, але українці не зрозуміли її як слід. (Д-р О. Тисовський: „Життя в Пласті").

Всього доволі має наш нарід і багацтво природне землі і вроджений талант своїх дітей, нема тільки добрих провідників. Це посвідчує і наша історія. Ніхто не дасть нам ідейних провідників. Вони виходять рідко з рідних шкіл, а тимбільше з чужих. Пласт тільки один може їх виховати.

В 1921 р. накладом Верховної Пластової Ради вийшла у Львові книжка д-ра Олександра Тисовського, члена Верховної Пластової Ради, під заг. „Життя в Пласті". Хто зазнайомиться з її змістом, той певно інакшими очима дивитисьме на Пласт, як на організацію молоді, для патріотичного всестороннього самовиховання.

Користаючи з нагоди, що міг я на хвилину відірватись від щоденних занять і покинути на короткий час міський гамір, вибрався я до Підлютого до табору пластунських новиків, щоби бодай на часок відітхнути свіжим гірським воздухом і приглянутись таборовому життю.

Півтора години їзди залізницею із Стрия і перед нами вже стація Брошнів, а звідти їзда лісною залізничкою до Підлютого. Трівае вона 4—6 годин; треба переїхати 45 км.; по дорозі навантажують дерево, відчіпляють вагони і долучують їх, тому їзда так довго тягнеться. Всеж таки їзда незвичайно приємна, тим приємніша, чим ближче доїздимо до Підлютого. Разом зі мною їде один священик до Перегінська; один урядовець з Кракова, українець — до своєї доньки до табору, мій товариш, ґімн. учитель зі Стрия І. К., що їде до своїх батьків до Осмолоди, одна пластунка і кількох бойків. Крім льор, що везли дерево, були тоді ще два ваґони для людей; залізничкою може їхати кожний, хто хоче, без ніякої оплати, але управа тамошніх лісів за ніякі нещасливі випадки не відповідає.

Разом із нами їде якась польська прогулька — ціле товариство — до Осмолоди; неприємно вражає, що наших людей нема. У нас слідно занадто мале зацікавлення красою нашої землі, памятками нашої старовини.

Згадати такі наші чудові місця як: Бубнище, Урич, Розгірче з їхніми замками та скалами, Скит Манявський з його мурами, ще декуди добре задержаними і богато дечого. Чужі люди, якби мали їх, то давно вже булиб подбали, щоби бодай в якийсь культурний спосіб можна дістатись до цих місць, якщо не автами, то возами, що стояли би там постійно, а на місці можна би там дістати дещо із харчів. А в нас?! Дійдеш напр. до Бубнища, сонце пражить аж піт з тебе ллється, а якщо не взяв ти із собою якого „яствія" хоч пропади. Чи не міг би наш Центросоюз Кооператив постаратись, щоби там відчинила яку кооперативу? можна би дати в той спосіб утримання неодному інвалідові, який міг би бути провідником. А так? тамтого року,

статочно повалили самоволю царського уряду — вони з ним і себе повалили. Виявилося, що причіпили сто тисяч представників живої думки і живого діла є саме „найлютішим злом“, з яким навожить боротися горстці недавніх товаришів по боротьбі з царським урядом.

—o—

Почалася дика боротьба з... ідеольогією. Це, що було досі признакою середньовічної темряви, коли то релігія володаря мусіла бути релігією підданців і мешканців його країни-дідицтва, стало законом і обовязком для тих, що щойно недавно проти насили боролися. Ще перед 13 роками більшовики як дрібна частина ділльного проводу революції — на верхах влади привернули найлютішу сваволю найтемніших часів людства, а саме примусову ідеольогічну однодумність усіх, кому тільки хочеться куска хліба. А відомо, що всі хлібом живуть... І після зриву поневолених до боротьби за волю — борці стали рабами-невольниками вже не політичного насильства, але насильства думки з боку горстки дійсно сліпих на факти і глухих на крики життя фанатиків.

Д-р І. Свенціцький.

Нова подорож „Цепеліна“ до Америки.

У травні повітряний корабель „Цепелін“ відлетить у Америку. Між цепелінівськими заведеннями в Фрідріхсгафені й урядом американської маринарки заключено умову, що установляє кошти причалення та побуту „Цепеліна“ на летунському майдані в Лейкгорсті. Цепелінівські заведення зобовязуються заплатити урядові маринарки за приготування до причалення 3.000 долярів, за ужиття маштів на летунськім майдані по 2.000 дол. за добу. За один день опізнення цепелінівські заведення платять по 1.000 долярів. Крім того зобовязуються оплатити кошти транспорту американської залоги, занятої при причалюванні та покрити евентуальні шкоди, спричинені причаленням.

Бріян оптиміст.

Бріян, виїзджаючи до Льондону заявив, що трудноші льондонської конференції дадуться поборoти та що конференція всеж закінчиться успіхом. Французька преса пише, що найближча розмова Бріяна із Мекдональдом усуне деякі трудноші конференції.

коли я був у Бубнищі, один бойко опроваджував якихсь прогульковців-жидів по скалах і по польськи калічив так, що із жалю серце мало не тріслo. Щоб сказали ті давні мешканці тих руїн, якби почули своїх правнуків?

Через браму Скиту Манявського, яку можна би ще зберігти й урятувати, переїздять фіри із жидівськими дровами, а об чудові мальовила на одвірках потирають сірники фірмани А на останках мурів галицького замку видніє польський напис якогось принагідного туриста: „Пенкна краіно, тись мі твои постаць віна, ґдибись ту не стал — билабись іннон“.

Чи не могло би ці закутини взяти в свою опіку якесь наше спортове товариство?! Менше енергії вкладати у всілякі мячеві змагання, а більше вложити в те, щоби зберегти засуджене на втрату. Яке гарне поле праці для нашого Пласту!

Але їдімо далі...

Год. 11 вполудни — доїзджаємо до Підлютого. — Виїхав із Стрия в год. 3. рано, було час передумати неодно і з товаришами подорожі переговорити.

Ще одна гора, за нею — і не зглянешся — вже табор новиків, — мета подорожі.

Найперше запримітиш жовто-блакитний прапор і прапор новиків, прикріплений на вершку зрубаної високої ялиці. Незатерте враження робить на подорожного само положення табору. Острів з обох сторін окружений Лімницею. Місце, де є табор, найкраще в усіх митрополичих добрах. Вибрав його пок. кардинал Сембратович. У стіп гори пливе Лімниця. Ціла гора наче завалена камінюками величини стола, зпосеред яких сям-там добувається струнка ялиця; наче глузує собі з усіх ворожих сил, які спиняють розвиток життя. Ці ялиці наче голосять: „жити і життям заражувати інших“ те, що у своїй програмі вписав Пласт...

(Докінчення буде.)

З волинського виборчого фронту.

ВІЧА В ЛУЦЬКОМУ ПОВІТІ.

ВІЧЕ У ПІДГАЙЦЯХ. 5. квітня, в суботу, відбулося тут передвиборче віче, влаштоване луцьким повітовим комітетом УНДО. На віче прибув весь актив села, серед якого були також старші віком селяни й молоді селянки. Віче відкрив п. В. Островський, який вияснив, чому селянство Галичини так масово голосувало на листу УНДО ч. 18. Посол Біляк у довшій промові оповів про діяльність Української Парляментарної Репрезентації та про оборону селянського стану взагалі й інтересів українського народу на північно-західніх землях. Промову п. посла селяни витали гучними оплесками. А один поважний та впливовий селянин звернувся до нього від імени всіх з такими словами: „Вибачте нам, що ми в 1928 році не йшли з націоналістами; ми не знали, хто такі сельроби“. Треба зазначити, що на попередніх виборах Підгайці голосували на листу ч. 8. (сельроб-правиця). П. Островський у другій промові зреферував програму УНДО й порівняв її з програмами інших партій. Після відповідей п. посла Біляка на ріжні запитання, присутні одноголосно постановили голосувати на листу ч. 18.

ВІЧЕ В ЛАВРОВІ. Не зважаючи на сильний дощ, дня 6. квітня на віче прибуло понад 300 людей. Відбулося воно у великому недокінченому будинку. Головував селянин Демчук. Віче вів п. посол Заваликут, який під дощем прибув з Луцька разом з секретарем воєвідського виборчого комітету п. Миронюком. П. посол у кількагодинній промові познайомив присутніх з діяльністю Української Парляментарної Репрезентації та обороною інтересів нашої Волині, а зокрема православної церкви, якій загрожують ріжні лиха. На запитання селян були дані докладні вияснення. Промова українського посла з УНДО, яке сельроби малювали нашому селянству якимсь людожерчим, зробила глибоке й сильне враження. Зворушена селянська маса на закінчення відспівала наш національний гимн і сердечно дякувала п. послові за приїзд та іформації. Варто зазначити, що в Лаврові зявився і п. Заяць з кількома приведеними з інших сіл хлопцями та відбув нараду з цими своїми постійними сопутниками. Селяниж Лаврова були на вічу нашого посла.

ВІЧЕ В ПІДДУБЦЯХ. Тогож 6. квітня відбулося друге віче, в селі Піддубцях, на яке, незважаючи на дуже погану погоду, прибули п. посол Біляк і п. В. Островський. Селяни, що чекали під дощем біля церкви, запізнали гостей зі своєю, роскішною, мурованою церквою зперед кількох століть, за яку римокатолицька єрархія виточила процес. Перебуваючи під загрозою ревіндикації, парохіяни з великим зацікавленням читали брошуру „В обороні православної церкви“, яку привіз зі собою п. посол і роздав кількадесять примірників. Віче, з огляду на дощ, відбулося в обширній селянській хаті. Відкрив віче п. Островський, запізнавши селян з рідким гостем з Галичини. Пос. Біляк зреферував діяльність Української Парляментарної Репрезентації та оборону інтересів волинського селянства. На запитання селян п. Островський дав пояснення щодо ріжниці між програмами соціялістичних партій і УНДО. Селяни особливо цікавилися тим, що робиться на Великій Україні, зокрема — „колхозами“ й боротьбою з релігією. На закінчення п. посол давав відповіді на ріжні запитання. Захоплені промовами наших представників, селяни одноголосно ухвалили голосувати на листу ч. 18. Не зважаючи на дощ, місцевий актив проводив гостей до автобуса за півкільометра.

ВІЧЕ В РОЖИЩАХ. Віче мало відбутися в понеділок 7. квітня. На віче прибули пп. посол Заваликут, Левчанівський і секретар комітету Маринюк. Зібралося кількасот селян з довколичних сіл. Одначе віче не відбулося, бо власник кіна, в якім воно мало відбутися рішуче відмовився дати салю. Іншого, відповідного для такої кількости людей помешкання не було, а під відкритим небом робити віче було неможливо з огляду на дощ. У той день відбувалися тут загальні збори місцевої кооперативи. Посол Заваликут забрав слово на зборах і своєю промовою на чисто кооперативну тему викликав загальне захоплення присутніх. Зібрані голосно оплескували його промову, а після зборів з обуренням висловлювалися проти тих, що перешкодили вічу, та обіцяли на слідуюче віче явитися ще більше численно. В Рожищу поліція зажадала від пп. Левчанівського й Маринюка йти на постерунок і там вилеґітимуватися. Пішов туди й п. посол Заваликут інтервеніювати. Наслідки інтервенції були такі, що обох перепрошено.

Волиняк.

Поправка. В звіті про віче в Княгининку сталася помилка: брав участь посол Зубрицький, а не Зарицький.

На організаційному фронті.

Нарада українських радних в Перемишлі.

Дня 1. квітня ц. р. відбулася в Перемишлі нарада українських радних перемиського повіту, в якій взяли участь також мужі довіря й організатори УНДО. Присутніх було около 120 громадян, які репрезентували 105 громад. Збори отворив іменем Повіт. Народньої Організації дир. Роман Гамчикевич. У склад президії увійшли: дир. Роман Гамчикевич, Іван Галик, госп. з Бикова, Микола Чупіль з Рожубович, о. Гук з Іскані, Тимко Паславський зі Станиславова і Василь Хома, госп. з Терновець; секретарював п. Петро Повх.

Реферат про громадські справи виголосив пос. д-р В. Загайкевич, що обговорив вичерпуючо в популярний спосіб усі справи, звязані з господаркою села, громадськими бюджетами, правами української мови і т. д.

Відтак секретар Повіт. Народньої Канцелярії п. Осип Сенечко запротестував у короткій промові проти червоного терору на Вел. Україні, після чого на його внесення ухвалено серед горячих оплесків отсі резолюції:

Зібрані на довірочних зборах дня 1. квітня 1930 р. в салі Народнього Дому українці з усього перемиського повіту 1) протестують проти гноблення української нації на просторах російської займанщини більшовицькою владою, як також проти тої деморалізації, яку більшовицька система правління намагається внести в український нарід; 2) осуджують цілковито божевільно-злочинну роботу московських опришків на терені нашої батьківщини, а зокрема протестують проти безглузної й погубної колективізації українського села і святотатського нищення Христової церкви та висказують тверду й непохитну віру, що нашим братам за Збручем удасться встоятись побідно в тій важкій боротьбі; 3) тим вірним синам українського народу, що їх за їхню відданість українській ідеї поставлено перед суд московських чрезвичайок у Харкові, висказують свою найглибшу пошану і вдяку та засилають їм слова сердечного привіту, впевняючи тих мучеників за святу народню справу, що зерно ними в серцях міліонів засіяне не піде на пропаще; 4) звертаються рівночасно до всіх українців по цей бік кордону з горячим зазивом, аби виповіли безоглядну боротьбу всякій комуністичній агітації між нашим народом і не допускали серед нього до розповсюдження тих течій, які нашому народові подають безсовісні московські наймити; 5) протестують проти комісарщини в громадських самоуправах; 6) домагаються негайного переведення виборів до громадських самоуправ; 7) домагаються кредитів для українського населення; 8) домагаються воєнного вішкодування; 9) домагаються українських високих шкіл у Львові; 10) домагаються знесення закону про шкільний плебісцит з 1924 р.; 11) домагаються, аби по наших школах учили виключно українські учительські сили.

Під кінець забрав слово господар Іван Галик і подякував послові д-рові Загайкевичеві і п. Сенечкові (як секретареві Пов. Нар. Канцелярії) за скликання наради та за освідомлюючі реферати.

З концертової салі.

Концерт мужеського хору „Сурма“.

Замітний, незвичайно вдатний концерт, що приносить велику честь отсьому молодому хорові і його диригентові! Жаль тільки, що українська публика у Львові так сильно збайдужніла до хорового мистецтва, що волів сидіти бездiяльно дома або остаточно піти до кіна, як прийти на добрий концерт іналюбуватися красою пісень та їх мистецьким виведенням.

На програму концерту „Сурми“ зложилися дуже ріжнородні й інтересні твори українських і неукраїнських композиторів і таким чином вечір вийшов ріжноманітним та живим. Причинився до цього у немалій мірі теж гостинний виступ співачки п-и Е. Ласовської, що запрезентувалася нашій публиці цим першим своїм виступом у Львові з найкращого боку і певно виступатиме тепер частіше на наших концертових естрадах.

Започаткував концерт виступ „Сурми“, що відспівала свій боєвий клич (композиція Б. Кудрика), а потім „Привіт“ К. Ґуно, „Часом я тужу за тобою“ Б. Кудрика і „Через ніч“ Німаєра. В дальшій части програми почули ми у виконанні тогож хору могутній „Гріб Вікінга“ С. Невядомського, з черги три ріжні серенади (Шуберта, Дреґерта і Маршнера), а а закінчення вальси на муж. хор І. Штравса „Життя артистів“. Усі ті твори виведено у нас (крім Кудрикового „Часом я тужу за тобою“) вперше.

Виконання згаданих творів не лишало нічого до бажання. Хор „Сурми“ (26 співаків) — це незвичайно здисциплінований і віспіваний гурт.

що має між собою преґарний голосовий матеріял (особливо баси!) і кількох добрих солістів (Новицький у тенорах, Стецура Осип у барітонах). Не диво, що під управою такого талановитого диріґента, як п. Ів. Охримович, хор вирівнався у всіх своїх частях, співає певно і легко, фразує виразно, має дуже гарні переходи від „форте" до „піяно" і навпаки та взагалі здібний до всяких хорових ефектів і може співати й найтрудніші твори. При цій нагоді треба відмітити, що хор співає без нот, а його оригінальне уставлення (по середині І. тенори, за ними ІІ. баси, ліворуч диріґента ІІ. тенори а праворуч І. баси) показалося на практиці зовсім доцільним, бо співаки могли співати завсіди зґармонізовано, чуючи й контролюючи себе взаїмно увесь час.

П-а Ласовська, учениця проф. Заремби, співала того вечора „Горить моє серце" Я. Лопатинського, „Вечірня пісня" Стеценка, „La Wally" Катальоньою, „Нетерпеливість" Шуберта й одну коротеньку пісню як наддаток (Лопатинського „Її душа"). Голос п-и Ласовської — високий, доволі сильний і звучний сопран, що спеціяльно у високих тонах звучить певно й гарно. У співачки видно музикальність і добру дикцію, а все те при потягаючій апариції ворожить їй при дальшій солідній праці безперечно поважні успіхи в її мистецькій карієрі.

Для повноти образу слід додати, що і п-у Ласовську і диріґента п. Охримовича обдаровано за їх виступ великими кошами квітів. Акомпаніював проф. Б. Кудрик.

І. Н.

Часопис видається для потреб загалу, тому загал повинен його піддержувати.

Велика катастрофа в Еспанії.

З Мадриту подають, що в копальні вугля недалеко Сантандера була велика катастрофа, в якій згинуло 38 робітників. За цілий день роботи відкопано трупа тільки одного робітника, а інші лежать далі в глибині копальні. На місце випадку вислано окремий відділ військових саперів для розкопування землі, що присипала 38 жертв праці.

ББ. не бере участи у виборах на Волині?

Польські опозиційні часописи повідомляють, що керовництво ББ постановило *відкликати виборчу листу ч. 1. у виборчій окрузі Луцьк-Рівне-Костопіль*. Так у цій окрузі лишилася би лише одна польська листа, Визволенє. Кажуть, що партія ББ рахується з фактом, що у нових виборах не мала би ніяких успіхів. Чоловими кандидатами тієї листи були: кн. Радзівіл і Вісліцький. Із кол ББ заперечують ті чутки; вважають їх за передчасні.

Вже можна бачити в телефоні розмовляючого.

Із Ню-Йорку повідомляють, що дня 9. квітня робили там проби з новим апаратом, мікрофоном. Проби дали дуже добрий вислід. Двох людей, що були в бюрах, віддалених від себе на півтора милі, розмовляли наче через телефон, а рівночасно бачили рухомий образ свого товариша-розмовника. І зорові і слухові враження були зовсім ясні та чисті.

Нові вибори в Німеччині?

Податкова комісія райхстаґу відкинула внесення про підвищення податку від пива. У звязи з тим уряд зібрався на нараду. В поінформованих колах кажуть, що коли б райхстаґ хотів скреслити в голосуванні над фінансовою програмою бодай половину домагань д-ра Брюнінґа, тоді уряд домагатиметься злуки податкової програми з рільною програмою в одну цілість. Кажуть, що в останнім випадку уряд мусітиме покористуватися повновластями, що їх передше одержав від президента для розвязання райхстаґу та розписання нових виборів.

Пожежа на „Сх. Торгах".

Дня 10. квітня на площі Східних Торгів у Львові згорів модель нафтового шибу з вертничою вежою, що є власністю нафтової фірми „Ґаліція". Візвана телефонічно вогнева сторожа прийшла на місце, одначе будинок був уже завалився, тому погасила лише згарища та тліючі в сусідстві дерева й телефонічні стовпи. Вогонь повстав мабуть іще вночі в щільно замкненім павільоні. Там спокійно горіло, а запримітили вогонь, коли вже охопив вертничу вежу. Цілий павільон збудований із сухого дерева, пересяклого легко запальними матеріялами, як олива та смари, тому горів скоро й годі було його врятувати. Пожежна сторожа забезпечила була сусідні будинки, бо сильний вітер міг перекинути іскри. Всеж таки стали горіти будинки Вовка біля Стрийської рогачки, бо іскри падали на солом'яну стріху. Вовкові люди самі вгасили вогонь. Ратункову акцію утруднювало й те, що на пл. Східних Торгів мало води, бо це найвище положена околиця у Львові. „Ґазета Пор." пише, що в павільоні були запаси оливи та смарів і правдоподібно огонь повстав наслідком покиненого недокурка. „Хвіля" пише нібито дижуруючий дозорець бачив від кількох днів якихсь двох підозрілих людей, що крутилися біля згад. павільону, можливо, що вони там спали та кинули недокурки, або що вогонь підложили.

Згорів тартак.

У Звіринці біля Турки над Стривем згорів нечинний від кількох літ тартак фірми Вайнґартен і Спілка. Згоріла галя машин і тартаків вартости 20 тис. долярів. Пожежа повстала наслідком підпалу. Тартак від трьох літ є предметом судового спору та є під примусовою управою з причини невиплатности власників. У Надвірній згорів магазин відливарні заліза „Карпати" із формами для відливання та столярськими матеріялами. Шкоди є на 70 тис. зол.

Податкові полекші для торговлі та промислу

і будову дешевих мешкань заповідає уряд.

Аґ. „Іскра" заповідає пляни уряду для полекші положення хліборобства та промислу й торговлі. Уряд покористується законодатними повновластями у відношенні до податкових полекш, а заразом завізує справу признання 50 міл. зол. льомбардових кредитів для промислу, на якому найбільше відбилася госп. кріза. Уряд рахується з тим, що платнича спроможність населення зменшилася і тому старатиметься радше затіснити бюджет ніж виконувати його вповні, коли б це виконання бюджету мало спричинити виїмково тяжкі наслідки для поодиноких ділянок госп. життя. Уряд займеться теж справою будування дешевих мешкань а також призадумується над тим, чи не можна би ввести в життя розпорядку президента держави про створення підприємства Польської Державної Залізниці.

Пакт трьох держав.

Морська конференція скінчена.

З Льондону повідомляють, що морську конференцію можна вважати покінченою. Формулу інтерпретації 16. уст. пакту Ліґи Націй відкинули з причини неуступчивости Італії. Становище Італії унеможливило Франції згодитися на редукцію тонажі на 50 тон. Тепер мають заключити порозуміння 5 держав у техн. справах, що торкатиметься клявзуль цифрового обмеження тонажі трьох великих держав. Клявзуля обовязуватиме лише Анґлію, Зл. Держави та Японію. Франція й Італія можуть приступити до пакту, коли між ними прийде до порозуміння.

До процесу „СВУ".

„Зникнуть як Кутєпов!"

Часописи повідомляють, що прокуратор Любченко у довгій промові заявив, що на лаві обвинувачених є лише незначна частина „СВУ", яка терором хоче відірвати Україну від СРСР. Одначе сторожа революції ДПУ — говорив Любченко — поробила надзв. заходи, щоби знищити потвору українського націоналізму, що наче скажена собака кусає СРСР. Далі Любченко заявив, що ДПУ винищить українських націоналістів не лише на Україні, а й за кордоном, причому подав назвища професора університету Лотоцького, Чикаленка й ін. українських діячів у ЧСР. У тій хвилі з галерії почувся голос: „Зникнуть як Кутєпов!".

НОВИНКИ

— **Фонд імени Е. Чикаленка в Празі.** Український Академічний Комітет у Празі, що обєднує всі українські високі школи й наукові товариства за кордоном і Наукове Т-во ім. Шевченка у Львові, з ініціятиви Української Господарської Академії в Подєбрадах заснував Фонд імени бл. п. Е. Х. Чикаленка. Мета Фонду — видання щоденника та інших праць і матеріялів, що залишив великий патріот, незабутній діяч та меценат нам у спадщину. Для порядкування справами Фонду Академічний Комітет обрав окремий комітет у такому складі: заступник від родини покійного — Г. Е. Келлер-Чикаленкова, проф. А. І. Яковлів та Е. С. Вировий. Комітет Фонду звертається до українського громадянства, до українських інституцій, шкіл, товариств, кооператив, до всіх, кому дорога память Е. Х. Чикаленка, з горячим закликом жертвувати на Фонд Е. Х. Чикаленка, щоб уможливити скорше видання цінної літературної спадщини Покійного. Гроші надсилати на адресу: **Prof. A. Jakowliv, Praha XII., u Riegerovych sadů, 14, або на біжучий рахунок:** *Živnostenska Banka, Praha, Konto prof. A. Jakowliv.* **Комітет Фонду.**

— **На карти „Рідної Школи", звільняючі від алькогольних напоїв з нагоди Воскресення Христового,** зложили в зол. отсі Вп. Громадяни: радник Ілля Кокорудз — Львів 30, д-р Іван Раковський — Львів 10, д-р Мирон Коновалець — Львів 10, Михайло Антонишин — Львів 10, учит. Кісь Гриць — Тростянець 10, Іґнат Евстахій — Львів 5, Іван Герасимович — Львів 5, Василь Микитчук — Львів 3. — Хто слідуючий?

— **Порядки на залізницях.** З ріжних сторін краю до нашої редакції приходять скарги на порядки, які є на залізницях. Поминаємо вже дрібниці, які хоч для пасажирів неприємні, то бодай нікому не загрожують, але недбайливість залізничої служби часто стає причиною нещасть та трагічних випадків, що очевидно повинноб звернути увагу компетентних чинників. Ось напр. зі Старого Самбора пишуть нам, що 1. квітня в Старім Самборі 28-літній Василь Бандура їхав возом, щоби привезти священика на похорони свого свояка Миколи Яца. По дорозі на віз присівся парубок Петро Теребух і вони обидва переїзджали через залізничий шлях. Не бачучи ніякої рампи, а тільки таблицю із написом: „Бачносць на поцьонґ" — обидва парубки спокійно переїзджали залізничий шлях, але у цій хвилині надїхав поїзд, коні сполошились, льокомотива розірвала віз, Василь Бандура згинув на місці, а Петро Теребух тяжко поранений, опинився в лічниці. Убитий Василь Бандура осиротив жінку і дитину. До речі треба згадати, що на місці випадку за часів Австрії була рампа, а тепер її чомусь усунено, хоч через цей шлях переїздять і переходять селяни з кількох сіл, особливо з Посади Горішної, Завадки Сушицярик, тому очевидно такі нещасливі випадки можуть повторитись, якщо рампи не відновиться. Треба сподіватись, що слідство, яке ведеться в цій справі, буде мати такий наслідок, що рампа буде відновлена і що взагалі дирекція залізниць зверне більшу увагу на порядки на залізницях.

— **Маґістратський урядовець — злодій.** Повітова команда поліції в Бережанах повідомила прокуратуру окружного суду в Бережанах, що Ян Рембіш, урядовець бережанського маґістрату украв тисячу золотих на шкоду того маґістрату.

— **Стрілянина на пл. Смольки.** Дня 10. квітня ескортував вязничний сторож Бор арештанта Вільнера. На пл. Смольки злодій пустився втікати, а коли на зазив не задержався, дозорець вистрілив двічі з револьверу. Одна куля зранила Вільнера в ногу. Поліція арештувала шофера Крушого, якому закидає, що він підбурював людей проти дозорця Бора. Раненого Вільнера відставили до шпиталю.

— **Пожежа ліса від іскри.** Мин. неділі згорів 5—6 морговий дубовий ліс-молодник біля „Глухої Долини" в громаді Жовнівка (пов. Бережани), власність гр. Якова Потоцького з Раю. Пожежа повстала з іскри, що впала з переїзджаючого зал. поїзду.

— **Старець складає іспит.** У варшавській політехніці відбувся на днях іспит для присяглих землемірів і між іншими кандидатами цей іспит складав Едвард Клепацький, якому тепер скінчився 81 рік життя. Старенький кандидат склав іспит із відзначенням і йому ґратулював б. прем'єр міністрів Поніковський.

— **Сензаційний процес у Варшаві.** Другий день процесу проти ротмістра Ґрудзельського, обвинуваченого в убивстві майора Кльоба приніс багато цікавого: Виявилось, що ротмістр Ґрудзельський також не належить до святих, що він оженився із багатою дочкою промисловця з Лодзі Айсерта тільки для маєтку і що цей маєток він проґулляв, після чого здобував гроші ріжними непочесними способами і навіть підпалив хату, щоби дістати гроші з асекураційного товариства. Майор Кльоб замешкавши в

домі Грудзельського, користаючи з неприсутности ротмістра почав баламутити його тещу, а потім жінку. І хоч майор сам мав гріхи і Мелянія Грудзельська знала, що Кльоб був усунений з війська за дефраудацію при доставі автомобілів, то коли майор почав цькувати Мелянію проти її чоловіка та представляти його як останнього злочинця, то Мелянія повірила, що майор більше варта як її чоловік і зрадила Грудзельського. Грудзельський, вернувши з військових вправ до дому, довідався про зраду жінки і погрожував: „Я застрілю його!“ Жінка почала старатись про розвід, а це довело ротмістра до такої розпуки, що він перестав працювати, змінився в пияницю, пропив усі гроші, фальшував векслі і не виходив зі шинкіа, шукаючи в чарці забуття свого нещастя. Жінка його вже жила разом із майором і не дозволяла Грудзельському відвідувати його діти. Коли одного дня ротмістр Грудзельський прийшов до кімнати майора і хотів побачитись зі своїми дітьми, майор хотів викинути його за двері і крикнув: „Дітей ти не відвідуй, бо це не твої діти, ти не їх батько“. Тоді Грудзельський стрілив 4 рази і вбив майора на місці, а сам зголосився на поліції, щоби його арештували. Процес потріває кілька днів.

— **Ціла родина згинула в полумях.** В селі Чіскак, волковиського повіту вибухла пожежа в домі Ізраеля Льва, якого ціла родина спала в тому часі і тому 6 осіб згинуло в полумях. Вогонь перекинувся на сусідні будинки і наслідком бурі всяка акція гашення не мала ніякого наслідку, так що в цій пожежі спопеліло 31 господарств, а шкоди сягають пів міліона зол.

— **Більшовики касують латинську термінольогію в медицині.** „Вечірна Москва“ подає, що комісаріят здоровля виробив проект скасування латинської термінольогії в медицині. На думку більшовиків ця латина в медицині це середньовічний пересуд, якого комуністи не можуть толерувати. Вся латинська термінольогія буде заступлена російською, що має облекшити студентам медичні студії.

— **Арештування еспанського фільософа.** У Мадриді на зборах республиканців виступало кількох промовців, між якими і фільософ Ортега Гасет, відомий з кількох талановитих праць з ділянки фільософії. Після промови його арештовано за гостру критику теперішньої влади.

— **Максим Горкий вертає до Москви.** З Риму подають, що Максим Горкий, який тепер лікує в Італії свої хорі легені (туберкульоза), у найближчому часі має намір вернути до Москви. Його стан здоровля поправився.

— **Тираж англійської преси.** Робітнича англійська газета „Дейлі Геральд“ мала минулого року 300.000 передплатників, а цього року 1. квітня один міліон передплатників. Редакція заповідає збільшення формату цього щасливого органу.

— **Арештування в Туреччині.** Турецький часопис „Джаріп“ від довшого часу провадив гостру кампанію проти теперішнього турецького уряду. З наказу Ісмед Паші арештовано редактора цього часопису та поставлено перед суд.

— **З українського наукового життя за кордоном.** Дня 8. квітня ц. р. відбулось 185 засідання Українського Історично-Фільольогічного Т-ва в Празі із таким порядком дня: І. Лоський: „Походження римського консуляту“; А. Яковлів: „Ф. Чуйкевич і його суд та розправа“.

— **Недуга Нансена.** Славний дослідник бігуна Нансен занедужав і лежить в Осльо в лічниці. Він хорий на звапніння артерій і ревматизм. Недавно Нансен мав запалення легенів.

— **Вчасна старість дівчат в Америці.** В Атлентік Сіті, Н. Дж., промовляв на зібранні управителькок женських колегій д-р Інглїш Бегбі, професор університету Норт Каролайни. Він сказав, що в американських дівчат помітний швидкий занепад в здоровлю, силі, поставі, красі і моральности. Причиною того, сказав він, є легке життя „флапперок“ (недбалих дівчат), котрі хотять скоро, радше заскоро жити повним, буйним життям. Це швидко дівчат старіє і робить їх нездарницями в родинному житті.

— **Помилування вбивниці.** В 1928 р. у Фінляндії засуджено студентку Магду Нінінову на 4 роки вязниці за вбивство купця Енгблюма, в підприємстві якого ця студентка працювала. Справа ця малася так: Магда Нінінова була дочкою бідних родичів і студіювала фільософію в нужді і голоді, заробляючи на шматок хліба писанням на машині в торгівлі багача Енгблюма. Підчас її студій, вона полюбила молодого професора університету Тернуда і він мав незабаром женитися з нею. Тимчасом купець Енгблюм, використовуючи той факт, що бідна студентка працює в його фірмі, домагався в неї любови, погрожуючи, що в іншім випадку він позбавить її праці і заробітку. Бідна студентка боронила своєї чести як могла, але одної ночі купець напав на неї в кімнаті і силою здобув те, чого студентка не дарувала йому з любови. Бідна дівчина зрадила свою тайну нареченому і проф. Тернуд заявив, що не хоче женитись зі збезчещеною дівчиною та покинув наречену. Студентка в розпуці застрілила купця Енгблюма і за це суд засудив її на 4 роки вязниці. Але вбивниця відсиділа у вязниці тільки півтора року, бо на днях президент Фінляндії, беручи під увагу злагіднюючі обставини провини студентки, помилував її і минулої неділі студентка опинилась на волі.

З театру.

Малий Міський Театр: „Пан Топаз“, песа на 4 дії М. Паньоля.

Дуже добрий зразок сезонової париської комедії, з якої неодин автор іншої національности зробив би поважну суспільну сатиру. Преморальна історія про те, як дуже чесний провінціональний гімназ. учитель прогнаний з посади за свою прибільшену совісність та чесність стає безсовісним спекулянтом, а тому й шанованим громадянином, проти... своєї совісти та найкращої волі. При цьому немилосерна сатира на магістратську господарку, яку ведуть люди, що голосують за постановами, які приватно приносять їм великі доходи, ще й титул „представників народніх інтересів“. Очевидячки така картина не може обійтись без ролі жіноцтва; у париській песі є нею найчастіше „легка дама“, що вміє перетворити в мущину навіть такого манекіна як спеціяліста від шкільного правопису.

Вся песа має добірну галерію типів, дуже вдатну завязку й розвязку, превеселі сцени. П. Ю. Добжанський, що так рідко дістає більшу ролю, цим разом як головний герой створив тип, який уже самими своїми рухами та висловом очей доводив авдиторію до щирого сміху та захоплення. Дав він нам втіленого Чехівського „Чоловіка в футлярі“, що під кінець перетворюється в живу істоту. Решта акторів під його режисурою заграла легко і бадьоро ессу, яка може довше продержатись на афішах.

М. Р.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Іван Шафран, поручник VI. Равської Бригади УГА, помер у Захисті Укр. Інвалідів у Винниках по довголітній недузі легких. Покійний походив із Грабівця, ярославського повіту. Гімназію кінчив у Перемишлі. Вже як австрійський інвалід вступив у ряди Укр. Гал. Армії й увесь час від листопада 1918 р. аж до інтернування відділів УГА в Чехії ожидав зміни. Вернув до краю в 1928 р. з недугою легких, яку набув на Великій Україні. Кілька літ перебув у санаторії у Штернбергу в ЧСР., де був командантом тих стрільців, що довгі часи лікувались у цій санаторії. Похорон відбудеться на кошт Укр. Т-ва Допомоги Інвалідам дня 12. IV. 1930 р. в год. 3. попол. на кладовище в Винниках.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 10. квітня ц. р.: за масло експортове солене пріма по 5·10 зол.; за масло несолене бльокове 5·10 зол. за кільограм.; за літру молока 0·34 зол.; за літру сметани 1·60 зол.; яйця копа 5·30—5·40. зол.

Тенденція цін за кордоном знижкова, в краю, з огляду на свята попит збільшений.

Зі спортового життя.

Загальні Збори УСС.

Звичайні Загальні Збори Українського Спортового Союзу відбудуться дня 13. квітня ц. р. в салі Т-ва „Зоря“ у Львові, вул. Вірменська 25, в год. 10. передполуднем. Порядок нарад Загальних Зборів буде такий: 1. Відкриття і вибір Президії зборів. 2. Прочитання протоколу минулорічних зборів. 3. Звіт Спортової Ради УСС. 4. Звіт контрольної комісії. 5. Звіт клюбів. 6. Дискусія над звітами, уділення абсолюторії. 7. Вибір нової Ради, комісії суддів і контрольної комісії. 8) Дискусія над пляном діяльности УСС. на р. 1930. 9. Евентуалія. — **Спортова Рада УСС.**

Україна — Яніна.

Змагання цих дружин за мистецтво А-кляси відбудуться в неділю 13. ц. м. на площі Сокола-Батька. Початок: год. 11 передполуднем. Сподіємося, що одинацятка України доложить усіх зусиль, аби і з цих змагань вийти побідно й таким чином придбати собі два нові пункти.

Пласт-Прият у Львові.

Кружок Приятелів Пластової Молоді і його діяльність.

Новоутворений Кружок Приятелів Пластової Молоді як секція при Українськім Кравім Товаристві охорони дітей і опіки над молодю у Львові відбув досі два засідання, на яких уконституувався і приняв низку постанов дотично організаційних завдань на найближчий час. Склад Управи оськаий: голова і скарбник д-р С. Дмоховський, заступник голови п-ні Струмінська, секретар п-ні М. Донцова, члени Управи о. д-р І. Фіголь і дир. О. Навроцький, заст. членів п-ні Д. Старосольська і інсп. Галяревич.

Управа подає до відома, що зібрані на перших сходинах Пласт-Прияту гроші ужиється на негайні потреби Пласту для придбання й удержання пластової домівки у Львові, доки у Львові не стане власний Пластовий Дім. Акцію будови того дому веде окремий Почесний і Діловий Комітет будови Пластового Дому. Пласт-Прият перення на себе інші завдання, в першу чергу добуття домівки, допомогу куріням і т. п.

Дня 13. квітня ц. р. в 17. год. відбудуться чергові сходини Кружка враз з родичами пластової молоді в салях „Української Бесіди“ у Львові, на яких зреферується справи організаційні Кружка і тісної його співпраці з пластовими куріями у Львові.

На цілі Пласт-Прияту зложено досі такі датки: пані: Малицька К. 2 дол., Ганицька Б. 10 зол., Пашкевич С. 10 зол., Старосольська Д. 10 зол., Левицька І. 5 зол., Раковська С. 1 дол., Сосенко О. 20 зол., Федорчакова С. 5 зол., Макарушкова Е. 10 зол., Суховерська О. 10 зол., Косевич-Гомзинова 5 зол., Ракова С. 10 дол., Голубовська 10 зол., Донцова М. 2 дол. (неприйнятий гонорар д-ра Паньчишина); панове: проф. Біленький 5 дол., Гайдучок 10 зол., о. епископ Будка 20 зол., д-р Кордюк 15 зол., Маріяш І. 20 зол., д-р Раковський 6 дол., д-р Цимбалістий 100 зол., д-р Лукашевський 15 зол., о. дир. Дзерович 20 зол., о. д-р Фіголь І. 10 зол., д-р М. Коновалець 10 зол.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ:

О. К. Мицюк: **„Селянство й економіка большевизму“. Львів, 1930. Накладом автора. Стор. 100. Формат 8°. Зміст цієї цікавої книжки такий: 1) Світова війна в її соціяльних і господарських наслідках; 2) Причини і розвиток східноевропейської революції; 3) Трансформації в суспільній структурі Европи; 4) Село і місто; 5) Сільське господарство та індустрія СРСР.; 6) Націоналізована тяжка індустрія у СРСР і сільське господарство; 7) Транспорт і сільське господарство у СРСР; 8) Зовнішній обмін і сільське господарство СРСР; 9) Валюта СРСР і селянство; 10) Кредит і закордонні капітали СРСР.**

Д-р Дм. Донцов: **Маса і провід.** (Відбитка з ЛНВ. з 1930 р. кн. III. і IV.). Стор. 38. Форм. 8°.

І. Калічак: **„Руханка й спорт“ української еміграції в ЧСР. Львів, 1930. Накладом „Сокола-Батька“. Стор. 96. Форм. 16°.**

„Культурна Людина“. Наука для старих, а особливо для молодих про те, як жити з людьми, як поводитися в гостях, на вулиці, в читальні і т. д. Написала Іванна Блажкевич. Львів, 1930. Накладом Української Вид. Спілки „Громада“. Видавництво „Самоосвіта“. Стор. 40. Форм. 16°.

„Polski kalendarz lekarski“ na rok 1930. Rocznik V. Nakład i własność Księgarni Nowości we Lwowie. Str. 910. Format 16°. Treść: Bjuletyn terapeutyczny; Klimato- i balneoterapja; Zdrojowiska polskie; Uzdrowiska polskie; Uzdrowiska zagraniczne; Leczenie światłem elektrycznem; Leczenie lampą kwarcową i sztucznem światłem; Djetetyka; Najważniejsze zabiegi lekarskie; D-ra Bergera: Djagnostyka i leczenie tuberkoliną; Leczenie odmą sztuczną; Surowice i szczepionki; Badania laboratoryjne; O złamaniach kostnych kończyn; Dział rozpoznawczo-leczniczy.

ЖУРНАЛИ:

„ЛІТЕРАТУРНО - НАУКОВИЙ ВІСТНИК“. Річник XXIX. Т. CI. Книжка IV. За квітень 1930. Зміст: Н. Лівицька: Пристрасть; Е. Маланюк: Голоси землі; Е. Бражньов: Зелений шум; Олівер Овн: Діра в плині; Б. Кабарівський: Тривога; ген. М. О. Павленко: Спомини; Микола Віконський: * * *; Дм. Донцов: Маса і провід; Пилип Франк: Значіння сучасних (фізикальних)

теорій для загальної теорії пізнання; Ів. Гончаренко: Французький театр і Анрі Бернштайн; д-р А. Річинський: Свята Софія Київська; О. В.: До міжнародного становища; Бібліографія; Нові книжки.

„ЛІТОПИС ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ". Ілюстрований журнал історії та побуту. II. річник. Число 4. За квітень 1930. Зміст: В. Гірський: На підмогу!; Б. Л.: Таборова Мельпомена; Січові Стрільці у корпусі ген. Натіва; С. Пекарчук: Повстанці на Брацлавщині; С. Гайдучок: З листів славн 4. золочівської бригади; М. Середа: Отаманщина; Земля ів пером!; Вас бачив я в останню мить — написав О. Бабій; С. Гайдучок: Слідом санітарної служби в 4. золоч. бригаді; Р. Зубик: Окремий залізний загін; К. Аріо: Нарис історії IV. бригади УГА.; Матеріяли і документи; Бібліографія.

„ЖИТТЯ І ЗНАННЯ", популярно-науковий журнал „Просвіти". Рік III. Ч. 7. за квітень 1930. Львів. Зміст: Ст. Сірополко: Думки Т. Г. Масарика про книжку, читання й читача; О. Терлецький: Первісна культура в людей; С. Любарський: Роля памятників старовини в справі естетичного виховання народу; В. Королів-Старий: Бакланжани; М. Литвицький: Два тижні по Чехословаччині; Ю. Крохмалюк: Протигазова охорона; В. Вербенець: Тютюн і здоровля; М. Гавдяк: Дещо з історії хліба; А. Річинський: Єдність природи; Е. Журський: Найдовший скок; Всячина; Оголошення.

„НОВА ХАТА", журнал для плекання домашньої культури. Виходить раз у місяць. Рік VI. Ч. 4. Львів, квітень, 1930. Зміст.: А. Ш. О.: Кум-Кумарійці; У. Кравченко: Пассіфльора; М. Матіїв-Мельник: Наталії Кома: Пластунка; А. Свенціцька: Одяг нових часів; брииській; А. Ш. О.: До дискусійної проблеми; В справі народньої ноші; Анкета; Різні вісти; Моди; Ручні роботи; д-р Е. Дурделло: Веснянка; Косметичні поради; С. Куликівна: Мати трьох модерних дочок; О. Пеленська-Ліщинська: Приписи; Ілюстрації.

„ВІКНА", література, мистецтво, критика. Місячник. Рік III. Ч. 3. за березень 1930 р. Зміст: М. Сопілка: Карпати; В. Мизинець: Церква; Ж. А. Рембо: Бідні в церкві; С. Тудор: Молошне божевілля; М. Сопілка: Перемога; М. Калинчук: Де ставок та млинок; К. Ярош: Дещо про „дійсність" і „світогляд"; В. Шаян; Ломім дійсність; Е. К. Лімузен: Есперантська пролетарська література.

„Учительське Слово", орґан „Взаїмної Помочі українського вчительства". Рік XVII. Ч. 7. Львів, 1. квітня 1930. Зміст: Будуймо „Учительський Дім"; Фельєтон „Педаґоґіка"; За „Нове Діло"; Шляхом самоосвіти"; Тернистим шляхом; Правно-службові відносини; Шкільництво в чужих краях; Орґанізаційні справи; Хроніка; Переписка редакції.

„Українська Реформація", релігійно-освітний місячник, орґан Української Св. Церкви. Рік II. Ч. 4. Львів, квітень 1930.

„Вільне Козацтво", літературний і політичний журнал. Рік 3. Ч. 54. Прага, 25. березня 1930. Журнал друкований по російськи й українськи.

„Зиз", журнал гумору й сатири. Рік VII. Ч. 7. Львів, квітень 1930.

„Пластовий Шлях", часопис проводу українського пластового уладу, присвячений справам позашкільного виховання молоді. Рік I. Ч. 1. Львів, лютий 1930. Зміст: Передова; д-р Од. Тисовський: Кудою йти?; С. Охримович: „Пластова й громадська робота"; С. Левицький: По той бік Збруча; А. Сербин: Значіння економ. ділянки у виховн. акції пласту; В. Кархут: Льотні стежі; Ісаїв Петро Мар: Роля Пласту в національн. розвою; В останні дні; Урядові вісті; З пластового світу.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Пятниця, 11. квітня, год. 7·30 вечером „Жайворонок" (знижки важні).

Субота, 12. квітня, година 3·30 попол. „Косцюшко під Рацлавицями", для шк. молоді.

Малий Міський Театр

Пятниця 11. квітня, год. 7·30 вечером, Пан Топас (знижки важні).

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: Співець Парижа (Моріс Шевальє) і опера „Ловці жемчугів".
КАСІНО: Сучасні Юдита та Гольоферн.
КОЛЬОСЕЙ: Вбийникова тайна. Комедії: Я тобі покажу; Пан і його слуга.
ЛЕВ: Раз у житті (комедія з Ґлін Тріон).
МАРУСЕНЬКА: Безборонне дівча (Род ля Рок). Гільтай.
ОАЗА: Києві на засланні.
ПАЛЯС: Звукова фільма: Жінки не для подружжа.
ПАН: Кеніґсмарк.
ПАСАЖ: Пять днів жаху. — Тиждень Метро-Голдвин-Маєр. Амер. комедія.
ПРОМІНЬ: Життя і Муки Христа.
СІЛЕВЕ: Воєнна симфонія (Род ля Рок).
ФАТАМОРҐАНА: Пречудна брехня Ніни Петровни (Бриґ. Гельм).
ХИМЕРА: Дівчинка з кабарету (Клара Боу).
УПХА: Люди без обличча (Ґарі Піль).

Програма радіо.

Пятниця 11. IV. 1930.

ЛЬВІВ 11·58 Ретрансмісія сигналу часу, гайнал, 12·05 Концерт грам. плит, 17·30 Поштова скринька (відчит), 17·45 Трансмісія попол. концерту з Варшави, тута оркестра (Гольдмарк: увертюра „Сакунтали", Руяд: „Леґіони", Яффе: „Кувяк", Бушне: увертюра „Скальмежанки", Монюшко: Мазур із оп. „Яниута", Явішевський: „Вязанка нар. пісень"), 18·45 Всячина, концерт грамоф. плит, 19·58 Сигнал часу, 20·05 Трансмісія муз. балачки з Варшави, 20·15 Трансмісія симфон. концерту з Варшави, комунікати.

Субота 12. IV. 1930.

Варшава (1411,7) 21·05 Легка музика. **Краків** (312,8) 16·40 Концерт. **Гельсінґфорс** (221,4) 17·20 Радіоорхестра. **Ляйпціґ** (259) 19·30 Народні пісні англійські, шкоцькі, ірляндські. **Льондон** (356,3) 20·30 Концерт. **Берлін** (418) 16·30 Концерт капелі Льоранда. **Стокгольм** (436) 19·25 Фінляндські народні пісні. **Лянґенберґ** (473) 13·05 Твори Вебера. **Прага** (487) 23·00 Концерт з кавярні „Прага". **Брюссель** (509) 19·30 Радіотріо. **Відень** (516,3) 19·30 „Вертер" Массенета. **Мюнхен** (533) 16·40 Радіотріо. **Ленінґрад** (1000) 19·00 Концерт. **Харків** (1304) 16·00 Оперова музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Заходом Т-ва Катихетів у Львові відбудуться **Реколекції для Панів** в днях 12, 13, 14 і 15 квітня **в Семинарицькій церкві** вул. Коперника ч. 36 в год. 6 ½ вечером.

Філія Тов. „Учительська Громада" в Станиславові, влаштовує в травні та червені цього року двомісячний підготовчий курс до гімназії. Підготовлятиметься учнів до вступного іспиту до **I-ої кл. гімназ староклясичного типу та II—IV-ої кл. новоклясичного типу.** Наука на курсі безплатна. Приміщення та харч за невеличкою оплатою. **Зголошення слати на адресу: Філія „Учительської Громади" в Станиславові, вул. Липова 44.** (українська гімназія). 1823 1—3

На „Рідну Школу" зложили ВП.: **Ераст і Олена Бурачинські,** Галац 100 зол. з нагоди 30-ліття їх вінчання; **Марія і Микола Ластовецькі** 15 зол. місто квітів на могилу бл. п. О. Сітницької; **Філія „Просвіти" в Добромили** 20 зол. місто вінця на домовину бл. п. Василя Гери, директора Народнього Дому і члена всіх українських Товариств в Добромилі; **Тадей Залеський Стрий** 10 зол. з нагоди вінчання д-ра Волод. Ганерського з Бучача. Вп. Жертводавцям складає щиру подяку **Головна Управа.**

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЛЕДІВНІ знамениті, чеські машинки до мороженого, на провінцію неґайна висилка. — Рентшнер, вул. Леґіонів ч. 37. 1720 5—12

ПЛАТИМО високі ціни за золото, бриляити і перли Домбровскі-Розважевскі, Львів, (Готель Жоржа), вул. Академічна ч. 2. — Оцінка безплатно. 1195 14-?

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик прецизійні продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони знана фірма **Іван Бельтенрайх,** Львів, пл. Марійська ч. 5 1002 53

ВОРОХТА! **Вілля Черемшина!** Наталії Семанюкової від 1. мая 1930 р. поручає сонішні кімнати з цілим удержанням. 1816 2-3

СЛЮБНІ, на іменини і кожну нагоду дарунки, найдешевше у Г. Гутермана, Львів, вул. Сикстуська, ч. 14. 1754 2—2

ДО КІНЦЯ шкільного року даватиму лекції середно-шкільникові (-чці) за позичку 200 зол. Адмістрація „Діла" під „Студент". 1—2

ПІДГІРСЬКА парохія до заміни. Близші пояснення в парохіяльнім уряді в Підберезу п. Бодехів. 1824 1—2

ПЕРШЕ **Українське Портретове Заведення** „Портретів фотоґрафічних **Левицького Карла,** артисти-маляра, Рудно, почта: Зимна-Вода (коло Львова). 1832 1—5

Поручаємо всілякі тартакові матеріяли, як
смерека — ялиця
так столярські, як і будівельні.
Тартак ЗАРВАНІЦЕРА в Калуші.
1617 4—?

ПАМЯТАЙ Найтреваліші **панчохи, рукавички, скарпитки, трикотажі** купиш **найдешевше** в фірмі — — — — — — „OLKA" 1830 1-9 **Ринок ч. 35.** (побіч „Народної Торговлі")

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка
д-р Фелікс Ган
Львів, Листопада 30.
1206 Пересвітлення Рентґеном.

ШВАЙҐГОФЕРА Фортепяни, Пяніна :-: світової слави :-: **ГОФМАННА** знамениті віденські Пяніна, Гармонія. Ціни низькі. Догідні сплати. Довголітна фабрична ґарантія. Виключне заступництво: „MONIUSZKO", ЛЬВІВ, вул. Зиморовича, ч. 10. 1792 2—5

Надзв. Загальні Збори
Українського Техн. Товариства
відбудуться в суботу дня 26. квітня ц. р. в год. 18 в домівці Товариства Львів, Ринок 10/II. зі слідуючим порядком дня: 1) Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів. 2) Вибір голови та доповнення Виділу, 3) Внески та запити. Інж. Іван Кандик м. голова; інж. Л. Бурачинська, секретар.

Гр. кат. парохіяльний Комітет в Турці н/С
приступаючи до будови нової, мурованої церкви в Турці н/С, готов віддати в підприємство всі роботи получені з тою будовою. Пляни будови і сліпий коштопис до перегляду в парохіяльній канцелярії кожного дня крім неділь і свят від 1—15 мая 1930 р.
Оферти належить вносити на руки предсідника парохіяльного Комітету о. Адріяна Левицького пароха в Турці н/С до дня 30 мая 1930 р. КОМІТЕТ.
1820 2—2

Подяка.

Виділ співочого Товариства **„Дрогобицький Боян"** має честь отсим зложити щиру подяку українському громадянству міста Самбора — за обяви симпатії і щирої гостинности, — виявленої сьому Товариству дня 6. IV. ц. р. у дні його артистичної поїздки до Самбора на річ Комітету будови памятника о. М. Вербицькому. Подяку сю складає Виділ до рук Високоповажаних Пань: Нижанковської, Козбурової, Княжинської і пр. і Високоповажаних Панів: Радника Нижанковського, о. Д-ра Ваня, Радника Козбура, д-ра Рогуцького і пр. — яких щирий, безпосередній труд для влаштування нашого концерту творів Леонтовича — причинився чимало до успіху — та залишився у серцях всіх співаків, як заохота до дальших мистецьких змагань. — Дрогобич, 8. квітня, 1930 р. — Виділ співацького Т-ва: **„Дрогобицький Боян"**. 1829

НАКЛАДНЯ SCHERL у БЕРЛІНІ
поручає слідуючі свої видавництва:
Berliner Lokalanzeiger, Der Tag, Berliner Nachtausgabe, Der Montag, Die Woche, Die Gartenlaube, Filmwelt, Sport im Bild, Scherls Magazin, Allgemeiner Wegweiser, Praktischer Wegweiser.
Адреса всіх видавництв така:
BERLIN SW 68, Zimmerstrasse 35—41.
В переписці треба зазначувати:
Ausland - Abteilung. Місця платности в Польщі: Банк для торговлі та промислу, Познань (чекове конто в ПКО ч. 200.490). Почтове конто у Берліні: **Berlin, N-o 3.111.** 21—?

СЛЬВІВСЬКІ КУРСИ САМОХОДОВИХ КЕРМАНИЧІВ
інж. Олександра Юрого Львів, Коперника ч. 34
ведені у власних забудованнях, при найбільших варстатах і ґаражах самоходових в Малопольщі — найліпше вивчують на керманичів і ремісників. Оплата ратами. — Замісцеві мають мешкання і опіку. **Пишіть по ілюстровані проспекти,** котрі висилаємо безплатно. 1793 2—3

ФОРТЕПЯНИ, Пяніна, Ґрамофони, Плити.
Найбільший вибір.
Догідні сплати.
КАІМ, Коперника 11.
1838 1—5

ЗВИЧАЙНІ
Загальні Збори Народної Лічниці у Львові
відбудуться дня 26-ого квітня о год. **6-ій вечером в домівці „Відродження"** при вул. Гродицьких ч. 4. III. пов., другі сходи в подвірю після слідуючої програми:
1. Отворення Загальних Зборів.
2. Відчитання протоколу останніх Загальних Зборів.
3. Звіт Управи з діяльности за рік 1929 по конець марта 1930 р.
4. Звіт Контрольної Комісії і евентуальне уділення абсолюторії.
5. Вибір голови, 6 членів Ради і 3 заступників та 3 членів Контрольної Комісії.
6. Внесення.

За Раду Народної Лічниці
Володимир Децикевич, голова.
д-р Рудницька-Криштальська, секретар.
1825 1—1

Ново відчинена робітня і продажа суконь і трикотажів „Bon Marché" **площа МАРІЙСЬКА ч. 5.** поручає найновіші моделі заграничні і краєві по **найнижчих цінах.** 1810 2-3

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.